

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 23-07-23627 אברהם נ' חסון ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

התובע שי אברהם

נגד

הנתבע 1. אמיר חסון
2. אמירוס פרודקשנז

פסק דין

לפני תביעה כספית בסך 15,000 ₪ שהגיש התובע כנגד הנתבע, לפי סעיף 30(א) לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב – 1982 (להלן – "החוק"), בגין שליחת 15 הודעות פרסומת לטלפון הנייד של התובע.

1. על-פי הוראת תקנה 15(ב) לתקנות שיפוט בתביעות קטנות (סדרי דין), תשל"ז-1976, משמדובר בתובענה בהליך של תביעות קטנות, יהיה פסק הדין מנומק באופן תמציתי.

2. סעיף 30א(ב) לחוק התקשורת קובע כך:

"לא ישגר מפרסם דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר, בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש של הנמען, בכתב, לרבות בהודעה אלקטרונית או בשיחה מוקלטת...". (הדגשה אינה במקור).

3. הנתבע הוא עוסק מורשה שעסק בתחום הפקת פסטיבלים ומסיבות. אין מחלוקת, כי במסגרת עיסוקו שלח לתובע את ההודעות שצורפו לכתב התביעה, בתקופה המתפרשת על פני למעלה משנה.

4. לנתבע לא הייתה אסמכתא, כי התובע נתן את הסכמתו המפורשת לקבלת דברי פרסומת בהתאם לחוק. להערכתו מדובר בהסכמה שניתנה לאחד מלקוחותיו עבורו בוצע הפרסום, אך תיעוד לכך לא נמצא אצל מי מלקוחותיו על פי מספר הטלפון הנייד של התובע. משכך, אין חולק, כי ההודעות נשלחו ללא הסכמה מפורשת של התובע ובניגוד להוראות סעיף 30(א) לחוק.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 23-07-23627 אברהם נ' חסון ואח'

תיק חיצוני:

5. משכך המחלוקת בין הצדדים היא בשיעור הפיצוי שיש לפסוק לתובע. יצוין, כי נעשה ניסיון להביא את הצדדים להסכמות, אך הדבר לא צלח, אף שהתובע הבהיר, כי בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה, גם העדר פיצוי הוא תוצאה מתקבלת מבחינתו, אך לא בהסכמת הצדדים אלא בהכרעת בית המשפט.

6. בעניין הפיצוי קובע סעיף 30א(1) לחוק התקשורת כך: "שוגר דבר פרסומת ביודעין בניגוד להוראות סעיף זה, רשאי בית המשפט לפסוק בשל הפרה זו פיצויים שאינם תלויים בנזק (בסעיף זה – פיצויים לדוגמה), בסכום שלא יעלה על 1,000 שקלים חדשים בשל כל דבר פרסומת שקיבל הנמען בניגוד להוראות סעיף זה".

בגובה הפיצויים יתחשב בית המשפט, בין השאר, בשיקולים של אכיפת החוק והרתעה מפני הפרתו; עידוד הנמען למימוש זכויותיו והיקף ההפרה.

7. בית המשפט העליון נדרש לסוגיית הפיצוי ללא הוכחת נזק והתווה את הדרך בשני פסקי דין רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רמון בע"מ (27.7.14) (להלן: "עניין גלסברג") ורע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים) (4.8.16) (להלן: "עניין חזני").

8. בעניין חזני עמד השופט פוגלמן על השיקולים אותם נדרש בית המשפט לשקול בבואו לקבוע את סכום הפיצוי (פסקה 10):

"הסוג הראשון מתמקד בנסיבות ביצוע ההפרה וכולל, בין היתר, את תוכן הפרסום (אם הוא פוגעני); את התנהגות הנתבע; את הרווח הצפוי לו מן הפרסום (ככל שניתן להעריכו); את מספר דברי הפרסומת ששלח לתובע (ואותן בלבד) וכמה הודעות נשלחו לכל כתובת (אם מדובר במשלוח בודד לכל כתובת או בהפרה חוזרת ונשנית). חשוב להדגיש כי כמות ההודעות שנשלחה לתובע גודרת את תקרת הסכום שבית המשפט רשאי לפסוק (בית המשפט אינו רשאי לפסוק פיצוי העולה על 1,000 ש"ח בגין כל הפרה ללא הוכחת נזק), אך מעבר לכך היא אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים שנמנו לעיל. כך למשל אפשר שייפסק פיצוי בסכום זהה לאדם שנשלחו לו 100 הודעות ולאדם שנשלחו לו 1,000 הודעות, ובלבד שהפיצוי השיג את תכליות החוק: אכיפה והרתעה אפקטיבית ומידתית. נקודת המוצא היא שתביעה בגין הפרה בודדת תזכה את התובע במלוא הסכום (1,000 ש"ח) כדי שתושג התכלית ההרתעתית. ככל שמספר ההפרות עולה כך גדלה התקרה שבית המשפט רשאי לפסוק, אולם עליו להיעצר בסכום המשקף הרתעה יעילה בנסיבות העניין ולא לפסוק מעבר לכך.

סוג שני של שיקולים עניינו בשאיפה לעודד הגשת תביעות יעילות שמטרתן להגשים את תכליות החוק. לשם כך יש לשקול את עלויות ניהול ההליך ביחס לתועלת שתופק ממנו... כשמדובר בתביעה אישית לפי סעיף 30א(1) לחוק, סכום הפיצוי שייפסק אינו קשור בנזק

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 23627-07-23 אברהם נ' חסון ואח'

תיק חיצוני:

שנגרם בפועל, אלא נועד כשלעצמו לתמרץ הגשת תביעות יעילות. במובן זה יש לראות בפיצוי מעין "גמול מיוחד" לתובע המייצג. נזכיר כי תביעה אישית כאמור יכולה להיות מוגשת בגין הפרות אחדות שהפיצוי המרבי שניתן לפסוק בגינן אינו עולה על אלפים בודדים של שקלים. אשר על כן, ואף שככלל עלויות ניהול ההליך צריכות להיות סבירות ומידתיות בהתחשב בשווי הסכסוך...".

9. ומן הכלל אל הפרט – 15 ההודעות שנשלחו אל התובע מהוות "דבר פרסומת", כמשמען על פי סעיף 30 (א)(1) לחוק, "מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת". הנתבע שלח את דברי הפרסומת במסגרת קידום אירועים של לקוחותיו, כך שלא מדובר בקידום עסקו באופן ישיר אלא ברווח ללקוחותיו.

ועם זאת, בכל ההודעות יש אפשרות ל"הסרה". התובע לא ביקש להפסיק את קבלת הדיוור במשך למעלה משנה. הנתבע הסיר את התובע מרשימת הדיוור ללא דרישה מפורשת של התובע להסירו. התובע פנה בדוא"ל לנתבע ושאל האם יש בידו אישור שלו לקבלת דברי הפרסומת והיה בכך די לנתבע להסירו מידית מרשימת הדיוור.

ואולם, השופט רובנשטיין בעניין גלסברג קבע מפורשות, כי אין על התובע חובה להקטנת הנזק, ובמילותיו- "הפיצויים הניתנים על פי סעיף 30 לחוק הם כאמור פיצויים לדוגמא, דהיינו – אינם נגזרים ישירות ממידת הנזק הקונקרטי אשר נגרם למאן דהוא. בפיצויים מעין אלה, לא הטיל המחוקק על הנפגע חובה שבדין להקטין את נזקו (ואין באמור, כמובן, כדי להפחית מחובתו של הנפגע, ככל בעל דין בכל עניין משפטי, לנהוג בתום לב), כנראה מתוך רצון לסייע בשירוש התופעה..." (עמוד 9). התנהגות התובע, אי מימוש האפשרות להסרת מרשימת הדיוור, הינה שיקול שיילקח בחשבון אך אינה שיקול מכריע.

בין כחלק מחובת תום הלב הנדרשת מתובע אבל בעיקר בשל תכליתו של החוק שנועד לתת כלים בידי האזרח להילחם בתופעה המטרידה של משלוח הודעות ללא קבלת הסכמה, הרי שיש לטעמי טעם לפגם במקום בו תובע טוען, כי היה מטרד בהודעות שנשלחו אליו אך הוא לא מצא לנכון לבקש את הסרתו מרשימת התפוצה המטרידה והעדיף לקבל את ההודעות המטרידות שוב ושוב, במשך למעלה משנה.

אין בדבריי אלה לומר חלילה, כי התובע פעל שלא בתום לב אלא להבהיר, שבבחינת מידת המטרד שגורמים הפרסומים לתובע יש לקחת בחשבון את פעולותיו למניעת המשך הטרדתו על ידי אותן הודעות להן לא נתן את הסכמתו.

בית משפט לתביעות קטנות ברחובות

ת"ק 23-07-23627 אברהם נ' חסון ואח'

תיק חיצוני:

10. התובע פנה לנתבע ביום 19.6.23 ובו ביום הוסר מרשימת הדיוור. התביעה הוגשה ביום 11.7.23.

הנתבע התנצל על משלוח ההודעות ומסר שפעל להסיר את התובע מידיית והוא הפיק את הלקחים, כך שתכלית החוק הושגה.

הנתבע במסגרת עיסוקו ניהל את הבמה הראשית במסיבת הנובה ברעים, בה בוצע הטבח הנורא ביום 7.10.23 במתקפת המחבלים הרצחנית. בעקבות כך הנתבע לא שב למעגל העבודה וטרם אושרה תביעתו שהוגשה למוסד לביטוח לאומי (ראו נ/1). מפאת צנעת הפרט לא ארחיב בעולה מהמסמכים שצירף הנתבע.

עסקינן בנתבע פרטי ולא בחברה, במי שאינו עובד בשל אירוע יום 7.10.23 הנורא, כך שמטה לחמו נגדע, ויש לתת גם לכך משקל עת בוחנים את מטרות החוק בדבר הצורך באכיפה והרתעה, שהושגו עוד טרם הגשת התביעה.

11. בשקלול הנתונים בתיק, של דברי פרסומת שנשלחו על ידי אדם פרטי, לצורך קידום לקוחותיו ולא שלו באופן ישיר, הסרת התובע מרשימת הדיוור עם קבלת הפניה, התנצלות הנתבע והפקת הלקחים המידית, השגת מטרות החוק עוד טרם הגשת התביעה ונסיבותיו האישיות של הנתבע, מצאתי לקבל את התביעה באופן חלקי ולקבוע שהנתבע ישלם לתובע סך של 500 ₪. כל צו יישא בהוצאותיו. הסכום ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, הראשון שבהם ביום 1.5.24 והיתרה בכל 1 לחודש שלאחריו.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד בתוך 15 יום מיום קבלת פסק הדין.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ח אדר ב' תשפ"ד, 28 מרץ 2024, בהעדר הצדדים.

אדנקו סבחת- חיימוביץ, שופטת

